

दानीएलाचे पुस्तक - एकशे एकावन्नावे

मंदिराचे प्रतीकवाद: दैवी आणि मानवी संबंधाच्या रहस्यांचे उलगडणे

Jeff Pippenger

2024-03-22

दोन काठ्या एकत्र जोडून एक मंदिर होतात. छेचाळीस हा मंदिराचे प्रतीक आहे, आणि उत्तर राज्याच्या बंदिवासाला दक्षिण राज्याच्या बंदिवासापासून वेगळे करणारा कालावधीही छेचाळीस वर्षांचाच आहे. समाप्तीच्या काळी, 1798 मध्ये, पवित्रस्थान व सैन्य यांचे तुडविणे पूर्ण झाले तेव्हा, ह्याच छेचाळीस वर्षांनी त्या दोन काठ्या एका मंदिरात जोडल्या. इ.स.पूर्व 723 पासून इ.स.पूर्व 677 पर्यंत, मंदिर पाडून टाकण्यात आले होते व त्यावर तुडवणूक झाली होती. 1798 मध्ये ती तुडवणूक संपली, आणि 1844 पर्यंत एक मंदिर उभारले गेले होते. तेथे त्यांना एक राष्ट्र व्हायचे होते, एकाच राजाच्या अधीन व्हायचे होते, आणि अनंतकाळासाठी पाप करणे थांबवायचे होते. हीच योजना होती, परंतु 1863 मधील बंडखोरीने ती योजना मागे ढकलून 2001 पर्यंत नेली.

पौल मंडळीला देह असे ओळखतो, आणि ख्रिस्ताला मस्तक; तसेच पौल देहाचा उपयोग मांसाचे प्रतीक म्हणून करतो. पौलासाठी मांस आणि देह या संज्ञा परस्परविनिमयाने वापरल्या जाणाऱ्या आहेत.

कारण जर तुम्ही देहानुसार जगलात, तर तुम्ही मराल; परंतु जर तुम्ही आत्म्याद्वारे देहाची कृत्ये मारून टाकलीत, तर तुम्ही जगाल. रोमकरांस 8:13.

मानवी मंदिराची रचना देवाच्या मंदिराच्या रचनेवर आधारित आहे. शरीर, जे चर्च आहे, ते व्यक्तीच्या मंदिरातील देहाशी समतुल्य आहे. व्यक्तीच्या मंदिरात मन हे मस्तक आहे, आणि शरीर हे देह आहे.

कारण आपण त्याच्या देहाचे, त्याच्या मांसाचे आणि त्याच्या हाडांचे अवयव आहोत. या कारणास्तव मनुष्य आपल्या पित्याला व मातेला सोडून आपल्या पत्नीस जोडला जाईल, आणि ते दोघे एक देह होतील. हे एक मोठे गूढ आहे; परंतु मी ख्रिस्त आणि मंडळीविषयी बोलत आहे. इफिसकरांस 5:30-32.

सातव्या देवदूताच्या कर्णनादाने देवाच्या गूढतेची पूर्णता करण्याच्या कार्याचा आरंभ सूचित झाला, त्या वेळी योहानाने ज्याचे मोजमाप करावयाचे होते ते मंदिर देवाचे मंदिर होते; परंतु मनुष्याचे मंदिर देवाच्या मंदिराच्या प्रतिमेनुसार निर्माण करण्यात आले होते. ती परस्परविनिमयाने वापरली जाणारी प्रतीके आहेत. मोशे पर्वतावर छेचाळीस दिवस होता, जेव्हा त्याला पृथ्वीवरील पवित्र मंडप उभारिताना वापरावयाचा नमुना दाखविण्यात आला. तो नमुना स्वर्गीय मंदिरातून घेतला गेला होता.

ख्रिस्त हा देहधारी स्वरूपात प्रकट झालेला स्वर्गीय मंदिर होता, आणि तो मानवी मंदिराच्या प्रतिमानाचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण मनुष्य त्याच्या प्रतिमेत निर्माण करण्यात आला. या कारणास्तव, मानवी मंदिराचे प्रतिमान छेचाळीस गुणसूत्रांनी दर्शविले जाते.

मंदिरे भविष्यसूचक रीतीने परस्परविनिमयशील आहेत. म्हणून, योहानाला जे मंदिर मोजण्यास सांगण्यात आले ते फक्त दोन कप्प्यांचे होते; त्यास अंगण नव्हते. पहिला कप्पा मानवी मंदिराचे, म्हणजे मंडळीचे (वधू), राष्ट्रचे, देहाचे, जे मांस आहे, प्रतिनिधित्व करतो. दुसरा कप्पा दैवी मंदिराचे, म्हणजे वराचे, राजाचे, शिराचे, जे मन आहे, प्रतिनिधित्व करतो. शेवटच्या दिवसांत एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांसाठी पूर्ण होणाऱ्या सनातन कराराच्या वचनाचे चित्रण यहेज्केल अध्याय सदतीस मधील दोन काठ्यांद्वारे करण्यात आले आहे. त्याचे चित्रण योहानाच्या मंदिराद्वारेही करण्यात आले आहे, जे दोन कप्प्यांचे आहे. विश्वासणाऱ्यामधील ख्रिस्ताच्या गूढाविषयी, म्हणजे गौरवाची आशा, पौलाने दिलेल्या विशिष्ट व्याख्यांद्वारेही त्याचे चित्रण करण्यात आले आहे.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर शिक्का मारण्याचे कार्य म्हणजे दैवीत्वाचे मानवतेशी कायमस्वरूपी संयोग घडविण्याचे कार्य होय. हे कार्य सातव्या तुतारीच्या निनादाच्या काळात पूर्ण केले जाते. हा संयोग शास्त्रवचनांमध्ये, ओळीवर ओळ, विविध प्रकारांनी दर्शविला आहे. न्यायीकरण आणि पवित्रीकरण ही त्या कार्यासाठीची धर्मशास्त्रीय संज्ञा आहेत. न्यायीकरण म्हणजे ख्रिस्त आमचा प्रतिनिधी म्हणून करीत असलेले कार्य, आणि पवित्रीकरण म्हणजे ख्रिस्त आमचा आदर्श म्हणून करीत असलेले कार्य. न्यायीकरण स्वर्गावरील आमचा अधिकार दर्शविते, आणि पवित्रीकरण स्वर्गासाठीची आमची पात्रता दर्शविते. ही दोन्ही कार्ये पवित्र आत्म्याच्या उपस्थितीद्वारे विश्वासणाऱ्यापर्यंत पोहोचविली जातात. हे कार्य देवाच्या व्यवस्थेचे लेखन त्या लोकांच्या हृदयांवर व मनांवर केले जाणे असे दर्शविले आहे, जे सनातन करारात स्वीकारले गेले आहेत.

“मन” हे मंदिरातील त्या कोठाराचे प्रतिनिधित्व करते, जिथे मस्तक वास करते. मन म्हणजे ज्याला उच्च स्वभाव असे म्हटले जाते; याउलट देह हा नीच स्वभाव होय. मनाचे प्रतिनिधित्व आपल्या विचारांद्वारे होते, तर देहाचे प्रतिनिधित्व आपल्या भावनांद्वारे होते.

“अनेकजण अनावश्यक दुःखाचा अनुभव घेतात. ते आपले मन येशूपासून दूर करून स्वतःवर अतिशय केंद्रित करतात. ते लहान अडचणींचे अवास्तव मोठेपण करतात, आणि निरुत्साहजनक गोष्टी बोलत राहतात. देवाच्या प्रबंधांविषयी अनावश्यक कुरकुर करण्यात ते मोठ्या पापाचे दोषी ठरतात. आपल्याजवळ जे काही आहे आणि आपण जे काही आहोत, त्या सर्वांसाठी आपण देवाचे ऋणी आहोत. त्याने आपल्याला अशा शक्ती दिल्या आहेत की ज्या, एका मर्यादेपर्यंत, त्याच्याकडे असलेल्या शक्तींशी साम्य राखतात; आणि आपण या शक्ती विकसित करण्यासाठी मनःपूर्वक परिश्रम केले पाहिजेत, स्वतःला संतुष्ट व उन्नत करण्यासाठी नव्हे, तर त्याचे गौरव करण्यासाठी.”

“आपली मने देवाप्रती निष्ठेपासून विचलित होऊ देऊ नयेत. ख्रिस्ताद्वारे आपण आनंदी राहू शकतो आणि तसे राहिले पाहिजे, तसेच आत्मसंयमाच्या सवयी आत्मसात केल्या पाहिजेत. अगदी विचारसुद्धा देवाच्या इच्छेच्या अधीन आणले गेले पाहिजेत, आणि भावना बुद्धी व धर्म यांच्या नियंत्रणाखाली ठेवल्या पाहिजेत. आपली कल्पनाशक्ती आपल्याला अशी देण्यात आलेली नाही की तिला कोणत्याही आवराशिवाय व शिस्तीच्या प्रयत्नांशिवाय उधळलेले धावू द्यावे आणि तिला स्वतःच्या मनाप्रमाणे चालू द्यावे. जर विचार चुकीचे असतील, तर भावना चुकीच्या असतील; आणि विचार व भावना मिळून नैतिक चारित्र्य घडवितात. जेव्हा आपण ठरवतो की ख्रिस्ती म्हणून आपल्या विचारांना व भावनांना आवर घालणे आपल्यासाठी आवश्यक नाही, तेव्हा आपण दुष्ट देवदूतांच्या प्रभावाखाली येतो आणि त्यांच्या उपस्थितीस व त्यांच्या नियंत्रणास आमंत्रण देतो. जर आपण आपल्या ठसांनुसार झुकलो आणि आपल्या विचारांना संशय, शंका, आणि कुरकुर यांच्या मार्गाने वाहू दिले, तर आपण दुःखी होऊ, आणि आपले जीवन अपयशी ठरेल.” Review and Herald, April 21, 1885.

विचार आणि भावना एकत्र येऊन नैतिक चारित्र्य घडते. आपले चारित्र्य खालच्या आणि उच्च अशा दोन स्वभावांपासून बनलेले आहे; मन हा उच्च स्वभाव आहे, आणि जर मनाचे विचार पवित्र केले गेले, तर आपल्या भावना देखील पवित्र केल्या जातील. याचे कारण असे की, आपल्या मानवतेची रचना करणाऱ्या या दोन स्वभावांपैकी मन हा उच्च आणि नियंत्रक स्वभाव आहे. आपल्या अस्तित्वाचा भाग म्हणून ज्यांची रचना करण्यात आली त्या “शक्ती” “काही अंशी” त्या शक्तींशी “सदृश आहेत ज्या” ख्रिस्त “धारण करतो,” कारण आपण त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले गेले आहोत, आणि त्या “शक्तींचा विकास करण्यासाठी” आपण “मनःपूर्वक परिश्रम केले पाहिजेत.”

मानवाच्या उच्च स्वभावाचा, किंवा मनाचा, भाग असलेल्या शक्ती म्हणजे निर्णयशक्ती, स्मरणशक्ती, सदसद्विवेकबुद्धी, आणि विशेषतः इच्छाशक्ती.

“पुष्कळ जण विचारत आहेत, ‘मी स्वतःचे देवाला समर्पण कसे करू?’ तुम्हांला स्वतःला त्याला अर्पण करावयाचे आहे; परंतु तुम्ही नैतिक सामर्थ्यात दुर्बल आहात, संशयाच्या दास्यात आहात, आणि तुमच्या पापमय जीवनातील सवयींच्या अधीन आहात. तुमची अभिवचने व संकल्प हे वाळूच्या दोरखंडांप्रमाणे आहेत. तुम्ही तुमचे विचार, तुमच्या प्रवृत्ती, तुमच्या भावना नियंत्रित करू शकत नाही. तुमची भंगलेली अभिवचने आणि मोडलेली प्रतिज्ञा

यांचे ज्ञान तुमच्या स्वतःच्या प्रामाणिकतेवरील विश्वास दुर्बल करते, आणि तुम्हांला असे वाटू लागते की देव तुम्हांला स्वीकारू शकत नाही; परंतु तुम्ही निराश होण्याची गरज नाही. तुम्हांला जे समजून घेण्याची आवश्यकता आहे ते म्हणजे इच्छाशक्तीचे खरे सामर्थ्य. ही मनुष्यस्वभावातील संचालक शक्ती आहे, निर्णयाची, किंवा निवडीची शक्ती. सर्व काही इच्छाशक्तीच्या योग्य कृतीवर अवलंबून आहे. निवडीची शक्ती देवाने मनुष्यांना दिली आहे; तिचा उपयोग करणे हे त्यांचे कार्य आहे. तुम्ही तुमचे हृदय बदलू शकत नाही, तुम्ही स्वतःहून त्याच्या भावना देवाला अर्पण करू शकत नाही; परंतु तुम्ही त्याची सेवा करण्याची निवड करू शकता. तुम्ही त्याला तुमची इच्छा देऊ शकता; मग तो तुमच्यामध्ये आपल्या सद्भावनेनुसार इच्छा करणे आणि कृती करणे हे कार्य करील. अशा प्रकारे तुमचा संपूर्ण स्वभाव ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या अधीन आणला जाईल; तुमच्या भावना त्याच्यावर केंद्रित होतील, तुमचे विचार त्याच्याशी सुसंगत होतील.”

“चांगुलपणा आणि पवित्रता यांची इच्छा करणे जितपत योग्य आहे तितपत ते बरोबर आहे; परंतु तुम्ही येथेच थांबलात, तर त्याचा काहीही उपयोग होणार नाही. अनेक जण ख्रिस्ती होण्याची आशा बाळगत आणि तशी इच्छा करीत असतानाच नाश पावतील. ते आपली इच्छा देवाच्या अधीन करण्याच्या टप्प्यापर्यंत येत नाहीत. ते आत्ताच ख्रिस्ती होण्याची निवड करीत नाहीत.”

“इच्छाशक्तीचा योग्य उपयोग केल्याने तुमच्या जीवनात संपूर्ण परिवर्तन घडविले जाऊ शकते. तुमची इच्छा ख्रिस्ताला समर्पित केल्याने, तुम्ही सर्व अधिपती व सत्तांपेक्षा श्रेष्ठ असलेल्या सामर्थ्याशी स्वतःला जोडता. तुम्हाला वरून असे बळ प्राप्त होईल की ते तुम्हाला स्थिर ठेवील; आणि अशा रीतीने देवाप्रती सततच्या समर्पणाद्वारे तुम्ही त्या नव्या जीवनात जगण्यास समर्थ व्हाल, म्हणजेच विश्वासाच्या जीवनात.” Steps to Christ, 47, 48.

इच्छाशक्ती ही मनुष्याच्या स्वभावातील “शासन करणारी शक्ती” आहे, आणि तो शासक मानवी मंदिराच्या त्या विभागात स्थित आहे जो “सर्व प्रधानत्वे व सत्तांपेक्षा वर असलेल्या शक्तीशी” संलग्न आहे. मानवी मंदिरात ज्या स्थानी देवत्वाचा मानवतेशी संयोग होतो, ते आत्म्याचे दुर्गस्थान आहे. प्रत्येक मनुष्याजवळ असे एक दुर्गस्थान असते, आणि ते ख्रिस्ताने व्यापलेले असते, किंवा ख्रिस्ताच्या महासत्रने.

“जेव्हा ख्रिस्त आत्म्याच्या दुर्गावर अधिकार करतो, तेव्हा मानवी कर्ता त्याच्याबरोबर एकरूप होतो. आणि जो ख्रिस्ताबरोबर एक आहे, जो आपले ऐक्य टिकवून ठेवतो, त्याला हृदयात सिंहासनावर विराजमान करतो, आणि त्याच्या आज्ञा पाळतो, तो दुष्टाच्या सापळ्यांपासून सुरक्षित असतो. ख्रिस्ताशी एकरूप झाल्यामुळे, तो ख्रिस्ताच्या कृपावैशिष्ट्यांना स्वतःकडे गोळा करतो, आणि आत्म्यांना त्याच्याकडे जिंकून आणण्याच्या कार्यात सामर्थ्य, कार्यक्षमता आणि बल प्रभूस अर्पण करतो. तारणकर्त्याबरोबर सहकार्याने तो ते साधन बनतो ज्याद्वारे देव कार्य करतो. मग जेव्हा सैतान येतो, आणि आत्म्यावर अधिकार मिळविण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा त्याला असे आढळते की ख्रिस्ताने त्याला शस्त्रसज्ज बलवान मनुष्यापेक्षाही अधिक सामर्थ्यवान केले आहे.” Review and Herald, December 12, 1899.

आत्म्याचा किल्ला म्हणजे मनुष्याचे हृदय आणि मन होय. नव्या कराराचे अभिवचन विश्वासणाऱ्यांसाठी तीन प्रमुख अभिवचने निश्चित करते. त्याला राहण्यासाठी एक देश असण्याचे अभिवचन देण्यात आले आहे, जसा एदेनाची बाग आदाम आणि हव्हेसाठी होती; आणि तीच पुढे प्राचीन इस्राएलाशी केलेल्या त्याच्या करारातील वचनबद्ध देशाचे प्रतिरूप ठरली; आणि तोच पुढे आध्यात्मिक इस्राएलासाठी आध्यात्मिक गौरवशाली देशाचे प्रतिरूप ठरला; आणि हे तिन्ही, ओळीवर ओळ, त्याने जसा विजय मिळविला तसा विजय मिळविणाऱ्यांसाठी नव्याने निर्माण झालेल्या पृथ्वीच्या अभिवचनाची साक्ष देतात.

जेव्हा आदाम आणि हव्वा यांनी पाप केले, तेव्हा त्यांना एदेनाच्या बागेतून “सात काळांसाठी” “विखुरले” गेले; आणि सात सहस्रकांनंतर पृथ्वी नवीन केली जाते, व एदेनाची बाग पुनःस्थापित केली जाते. प्राचीन इस्राएलचे “सात काळांसाठी” झालेले विखुरणे, आदाम व हव्वाच्या विखुरण्याने प्रतिरूपित झाले होते. करारामध्ये वसण्यासाठी भूमीचे वचन दिले आहे, आणि ते एदेन पुनःस्थापित होण्याचेच वचन होते. पवित्रस्थान व सैन्य यांचे तुडविले जाणे हे आदामाच्या पापापासून आरंभ झालेल्या मानवी कुळातील पापाच्या क्रमशः वाढत जाणाऱ्या तीव्रतेचे प्रतिनिधित्व

करते.

करारातील इतर दोन आश्वासने अशी आहेत की विश्वासू लोकांना एक नवे शरीर आणि एक नवे मन, म्हणजे ख्रिस्ताचेच मन, प्राप्त होईल. शरीर म्हणजे देह, नीच प्रकृती, आणि ख्रिस्ताशी असलेल्या संबंधात ते मंडळी आहे. मन म्हणजे उच्च प्रकृती; सिस्टर व्हाइट हिला “आत्म्याचा किल्ला” असे संबोधतात. पौल स्पष्टपणे शिकवितो की सुवार्तेच्या अपेक्षा आपण स्वीकारतो त्या क्षणी, जेव्हा आपण नीतिमान ठरविले जातो, तेव्हा आपल्याला ख्रिस्ताचे मन प्राप्त होते. तो हेही शिकवितो की दुसऱ्या आगमनापर्यंत आपल्याला नवे आणि गौरवशाली शरीर प्राप्त होत नाही.

पाहा, मी तुम्हांला एक गूढ गोष्ट दाखवितो; आपण सर्व झोपणार नाही, परंतु आपण सर्व बदलले जाऊ, एका क्षणात, डोळ्यांच्या पापणी लवते न लवते तोच, शेवटच्या तुरईच्या नादावर; कारण तुरई वाजेल, आणि मेलेले अविनाशी म्हणून उठविले जातील, आणि आपण बदलले जाऊ. कारण या नाशवंताने अविनाश धारण केले पाहिजे, आणि या मर्त्याने अमरत्व धारण केले पाहिजे. म्हणून जेव्हा या नाशवंताने अविनाश धारण केले असेल, आणि या मर्त्याने अमरत्व धारण केले असेल, तेव्हा जे वचन लिहिले आहे ते पूर्ण होईल, मृत्यू जयामध्ये गिळंकृत झाला आहे. हे मृत्यू, तुझा डंख कोठे आहे? हे थडग्या, तुझा जय कोठे आहे? मृत्यूचा डंख पाप आहे; आणि पापाचे बळ नियमशास्त्र आहे. 1 करिंथकरांस 15:51-56.

एक शिकवण, जिच्याविषयी योहान म्हणतो की अशा भ्रमकारक शिकवणींवर विश्वास ठेवणारे ख्रिस्तविरोधी आहेत, असा युक्तिवाद करते की ख्रिस्ताने कधीही असे शरीर स्वीकारले नाही, जे आदामाच्या पापापासून पुढे मानवी कुळावर परिणाम करू लागलेल्या पापाच्या परिणामांच्या अधीन होते.

आणि जो प्रत्येक आत्मा येशू ख्रिस्त देहात आला आहे, हे कबूल करीत नाही, तो देवाकडून नाही; आणि हाच तो ख्रिस्तविरोधकाचा आत्मा आहे, ज्याच्याविषयी तुम्ही ऐकले आहे की तो येणार आहे; आणि तो आताच जगात कार्यरत आहे. १ योहान ४:३

बाबेलच्या (अँटीक्राइस्टच्या) द्राक्षारसाने “निष्कलंक गर्भधारणा” शिकविते, असा दावा करतो की मरिया पापापूर्वी आदाम आणि हव्वा जसे परिपूर्ण होते तसे परिपूर्ण करण्यात आली, जेणेकरून येशूचा जन्म दैवीत्वाच्या (पवित्र आत्म्याच्या) गर्भधारणेवर, आणि परिपूर्ण मानवतेवर (मरिया) आधारित असेल. निष्कलंक गर्भधारणेचा हा खोटा सिद्धान्त येशूची मरियेच्या गर्भात गर्भधारणा केव्हा झाली याविषयी बोलत नाही, तर आदाम आणि हव्वाच्या परिपूर्णतेसह मरियेची गर्भधारणा कशी झाली याविषयी बोलतो. मनुष्याचे उद्धार करण्यासाठी ख्रिस्त जेव्हा आला तेव्हा त्याने स्वतःवर घेतलेले देह पापरहित देह होते, ज्यामध्ये आनुवंशिकतेचे परिणाम नव्हते, असे सुचविणे ही अँटीक्राइस्टची शिकवण आहे.

कारण पुष्कळ फसविणारे जगात प्रवेशले आहेत; जे येशू ख्रिस्त देहधारण करून आला आहे, हे मान्य करीत नाहीत. असा मनुष्य फसविणारा व ख्रिस्तविरोधी आहे. 2 John 1:7.

ख्रिस्त पुनरुत्थित झाला तेव्हा, प्रेरणा काळजीपूर्वक हे दर्शविते की त्यावेळी त्याच्याकडे गौरवित देह होता. त्याचे पुनरुत्थान हे दुसऱ्या आगमनावेळी धर्मीजनांच्या पुनरुत्थानाचे प्रतिनिधित्व करीत होते, आणि तेथेच आम्हाला नव्या देहाविषयीच्या कराराच्या वचनाची प्राप्ती होते.

“ख्रिस्ताने आपल्या पित्याच्या सिंहासनावर आरोहण करण्याची वेळ आली होती. दैवी विजेता म्हणून तो विजयाची चिन्हे घेऊन स्वर्गीय दरबारांत परत जाणार होता. आपल्या मृत्यूपूर्वी त्याने आपल्या पित्याला घोषित केले होते, ‘तू मला करण्यास दिलेले कार्य मी पूर्ण केले आहे.’ योहान 17:4. आपल्या पुनरुत्थानानंतर तो काही काळ पृथ्वीवर थांबला, जेणेकरून त्याचे शिष्य त्याच्या पुनरुत्थित व गौरवशाली देहातील स्वरूपाशी परिचित होतील. आता त्याच्या निरोपाची वेळ आली होती. तो जिवंत तारणारा आहे, ही गोष्ट त्याने निश्चितपणे सिद्ध केली होती. त्याच्या शिष्यांना आता त्याचा संबंध थडग्याशी जोडण्याची आवश्यकता उरली नव्हती. ते त्याचा विचार स्वर्गीय विश्वापुढे गौरविलेला असा करू शकत होते.” द डिझायर ऑफ एजेस, 829.

राहण्यासाठी दिलेल्या भूमीची करारातील प्रतिज्ञा, जेव्हा एदेन पुनर्स्थापित होईल आणि पहिल्या आदामाच्या मानवजातीचे “सात काळ” (सात हजार वर्षे) चाललेले विखुरलेपण समाप्त होईल, तेव्हा नव्याने निर्मिलेल्या पृथ्वीवर पूर्ण होते. नवीन व गौरवशाली देहाची करारातील प्रतिज्ञा दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी, डोळ्याच्या पापणी लवते न लवते तीच, प्रदान केली जाते.

“बेथलेहेमची कथा ही अक्षय अशी विषयवस्तू आहे. त्यात ‘देवाच्या ज्ञानाचे व बुद्धीचे वैभव किती अगाध आहे’ हे लपलेले आहे. रोमकरांस 11:33. स्वर्गातील सिंहासनाचा त्याग करून गोठ्यातील मांडव स्वीकारणे, आणि उपासना करणाऱ्या देवदूतांच्या सहवासाऐवजी गोठ्यातील जनावरांचा सहवास स्वीकारणे—या तारणकर्त्याच्या त्यागाकडे पाहून आपण विस्मित होतो. त्याच्या उपस्थितीत मानवी अभिमान व आत्मनिर्भरता धिक्कारणीय ठरतात. तरीही हे त्याच्या अद्भुत नम्रतेचे केवळ आरंभमात्र होते. देवाच्या पुत्राने मनुष्यस्वभाव धारण करणे हे, आदाम अद्याप एदेनमध्ये आपल्या निष्कलंक अवस्थेत उभा असतानाही, जवळजवळ अनंत असा अपमान ठरला असता. परंतु येशूने मानवस्वभाव तेव्हा स्वीकारला, जेव्हा चार हजार वर्षांच्या पापामुळे मानवी वंश दुर्बल झाला होता. आदामाच्या प्रत्येक संततीप्रमाणेच त्याने वारसाहक्काच्या महान नियमाच्या कार्याचे परिणाम स्वीकारले. हे परिणाम कोणते होते, हे त्याच्या पृथ्वीवरील पूर्वजांच्या इतिहासात दिसून येते. अशा वारशासह तो आपल्या दुःखांमध्ये व प्रलोभनांमध्ये सहभागी होण्यासाठी, आणि निष्पाप जीवनाचे उदाहरण आपल्याला देण्यासाठी आला.” द डिझायर ऑफ एजेस, 48.

जेव्हा एखादा मनुष्य सुवार्तेच्या अटी पूर्ण करतो, तेव्हा त्याला त्याच क्षणी नवीन मन, म्हणजे ख्रिस्ताचेच मन, प्राप्त होते; परंतु शरीर, किंवा पौल ज्याला “देह” असेही म्हणतो, ते दुसऱ्या आगमनावेळी बदलले जाते. भावनांनी बनलेला कनिष्ठ स्वभाव परिवर्तनाच्या वेळी नाहीसा होत नाही. त्या भावना, ज्या नैतिक स्वभावाचा एक भाग आहेत, त्या दुसऱ्या आगमनापर्यंत टिकून राहतात. त्या भावना अंतःस्वावी प्रणालीशी संबंधित असलेल्या भावनिक संरचनेचे प्रतिनिधित्व करतात. त्या मज्जासंस्थेशी संबंधित असलेल्या इंद्रियांचे प्रतिनिधित्व करतात. मनुष्याच्या कनिष्ठ स्वभावातील, भावना म्हणून गणल्या जाणाऱ्या, सर्व घटकांना दोन मूलभूत वर्गांमध्ये विभागले जाते. भावनांचा एक प्रकार म्हणजे आपण आपल्या पूर्वजांकडून वारशाने प्राप्त केलेल्या प्रवृत्ती; आणि भावनांचे इतर प्रकार म्हणजे आपण आपल्या स्वतःच्या निवडींमुळे विकसित केलेल्या जोपासलेल्या प्रवृत्ती.

काही वारसागत प्रवृत्ती या केवळ मानवी रचनेचाच एक भाग असतात, आणि काही प्रकारच्या वारसागत प्रवृत्ती या दुष्कर्म करण्याकडे असतात. संस्कारित प्रकारच्या भावना या आपण आपल्या स्वतःच्या निवडींनी स्थापित करतो, आणि वारसागत प्रवृत्ती “वंशपरंपरेच्या महान नियमाद्वारे” संक्रमित होतात.

येशूने “मानवजातीने चार हजार वर्षांच्या पापामुळे दुर्बल झालेल्या अवस्थेत मानवस्वभाव स्वीकारला. आदामाच्या प्रत्येक संततीप्रमाणेच, त्याने आनुवंशिकतेच्या महान नियमाच्या कार्याचे परिणाम स्वीकारले. हे परिणाम कोणते होते, हे त्याच्या पृथ्वीवरील पूर्वजांच्या इतिहासात दाखविले आहे. तो अशा आनुवंशिकतेसह आला, जेणेकरून तो आपल्या दुःखांमध्ये व मोहांत सहभागी व्हावा, आणि आपल्याला निष्पाप जीवनाचे उदाहरण द्यावे.” आनुवंशिकतेच्या महान नियमाच्या कार्यामुळे चार हजार वर्षांत निर्माण झालेल्या परिणामांसहही, येशूने आपल्या इच्छाशक्तीच्या उपयोगाने त्या प्रवृत्ती नेहमी अधीन ठेविल्या, आणि पापी भावना जोपासण्यामध्ये तो एकदाही सहभागी झाला नाही.

जर येशूने मानवजातीच्या चार हजार वर्षांच्या अधःपतनामुळे आलेल्या मानवी दुर्बलतेच्या परिणामांना स्वीकारल्याशिवाय, आदाम व हच्वा यांनी पाप करण्यापूर्वी जसा मानवी देह धारण केला होता तसा देह स्वीकारला असता, तर देवाचा प्रत्येक पुत्र कसा विजय मिळवू शकतो याचे तो उदाहरण ठरला नसता.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“ख्रिस्त आणि सैतान यांच्यातील या संघर्षाचा त्यांच्या स्वतःच्या जीवनाशी काही विशेष संबंध नाही, असे पुष्कळ जण मानतात; आणि म्हणून तो त्यांना फारसा स्वारस्याचा वाटत नाही. परंतु प्रत्येक मानवी हृदयाच्या क्षेत्रात हा वाद पुन्हा पुन्हा घडत असतो. देवाच्या सेवेसाठी दुष्टतेच्या फळीमधून बाहेर पडणारा एकही मनुष्य असा नसतो

की ज्याला सैतानाचे हल्ले सहन करावे लागत नाहीत. ख्रिस्ताने ज्यांचा प्रतिकार केला, तीच आमिषे अशी होती की ज्यांना तोंड देणे आपल्याला इतके कठीण जाते. त्याच्यावर ती आमच्यापेक्षा कितीतरी अधिक प्रमाणात लादली गेली, कारण त्याचे चरित्र आमच्यापेक्षा कितीतरी श्रेष्ठ आहे. जगाच्या पापांचे भयंकर ओझे स्वतःवर घेऊन, ख्रिस्ताने भुकेच्या वासनाविषयी, जगप्रेमाविषयी, आणि दिखाऊपणाच्या त्या प्रेमाविषयी—जे मनुष्याला उद्धट धाडसाकडे नेते—या बाबतीत परीक्षेला तोंड दिले. ह्याच त्या परीक्षा होत्या ज्यांनी आदाम आणि हव्वेला जिंकून घेतले, आणि ज्या इतक्या सहजपणे आपल्यावरही विजय मिळवितात.”

“आदमाच्या पापाकडे बोट दाखवून सैतानाने हे पुरावा म्हणून मांडले होते की देवाचा नियम अन्यायी आहे, आणि त्याचे पालन करता येणे शक्य नाही. आपल्या मानवस्वभावात ख्रिस्ताने आदामाच्या अपयशाचे परिमोचन करावयाचे होते. परंतु जेव्हा आदामावर परीक्षकाने आक्रमण केले, तेव्हा पापाचे कोणतेही परिणाम त्याच्यावर आलेले नव्हते. तो परिपूर्ण मनुष्यत्वाच्या सामर्थ्यात उभा होता, मन व शरीर यांच्या पूर्ण जोमाचा धनी होता. तो एदेनच्या वैभवाने वेढलेला होता, आणि स्वर्गीय प्राणिमात्रांशी त्याचा दररोज सहवास होता. सैतानाशी सामना करण्यासाठी येशू जेव्हा अरण्यात गेला, तेव्हा त्याची स्थिती अशी नव्हती. कारण चार हजार वर्षांपासून मनुष्यजात शारीरिक सामर्थ्य, मानसिक शक्ती, आणि नैतिक मूल्य यांत क्षीण होत चालली होती; आणि ख्रिस्ताने पतित मानवतेच्या दुर्बलता स्वतःवर घेतल्या. केवळ अशाच रीतीने तो मनुष्याला त्याच्या अधःपतनाच्या अत्यंत खालच्या खोल्यांतून सोडवू शकला.”

“अनेक जण असा दावा करतात की ख्रिस्ताला प्रलोभनाने पराभूत करणे अशक्य होते. तर मग त्याला आदामाच्या स्थितीत ठेवता आले नसते; आदामाला जो विजय मिळविता आला नाही, तो विजय त्याने प्राप्त केला नसता. जर कोणत्याही अर्थाने आमचा संघर्ष ख्रिस्ताच्या संघर्षापेक्षा अधिक कठीण असेल, तर तो आम्हाला साहाय्य करण्यास समर्थ ठरला नसता. परंतु आमच्या तारणाऱ्याने मानवता तिच्या सर्व दुर्बलतांसह स्वीकारली. त्याने मनुष्यस्वभाव स्वीकारला, ज्यामध्ये प्रलोभनाला बळी पडण्याची शक्यता होती. आम्हांला असे काहीही सहन करावे लागत नाही, जे त्याने सहन केलेले नाही.”

“एदेनमधील त्या पवित्र युगुलाप्रमाणेच ख्रिस्ताच्या बाबतीतही, भूक ही पहिल्या महान परीक्षेची भूमी होती. ज्या ठिकाणी विनाशाची सुरुवात झाली, त्याच ठिकाणी आपल्या तारणकार्याची सुरुवात झाली पाहिजे. जसे भुकेच्या तृप्तीला वाट मोकळी करून आदाम पडला, तसेच भुकेचा नकार करून ख्रिस्ताने विजय मिळवला पाहिजे. ‘आणि त्याने चाळीस दिवस व चाळीस रात्री उपवास केला; त्यानंतर त्याला भूक लागली. आणि परीक्षक त्याच्याकडे येऊन म्हणाला, जर तू देवाचा पुत्र असशील, तर या दगडांना भाकर होण्याची आज्ञा कर. परंतु त्याने उत्तर देऊन म्हटले, असे लिहिले आहे, मनुष्य केवळ भाकरावर जगणार नाही, तर देवाच्या मुखातून निघणाऱ्या प्रत्येक शब्दाने जगेल.’”

“आदमाच्या काळापासून ख्रिस्ताच्या काळापर्यंत, स्वैर आत्मतुष्टीमुळे भूक-वासना आणि आवेग यांची सत्ता इतकी वाढली होती की, त्यांनी जवळजवळ अमर्याद नियंत्रण प्राप्त केले होते. अशा प्रकारे मनुष्य अधःपतित व रोगग्रस्त झाला होता, आणि स्वतःच्या बळावर त्यांच्यासाठी विजय मिळविणे अशक्य होते. मनुष्याच्या वतीने, ख्रिस्ताने अत्यंत कठीण परीक्षेला तोंड देऊन विजय संपादन केला. आपल्या खातिर त्याने अशी आत्मसंयमाची साधना केली जी भूक किंवा मृत्यूपेक्षाही अधिक प्रबळ होती. आणि या पहिल्या विजयामध्ये इतरही ते सर्व प्रश्न अंतर्भूत होते, जे अंधकाराच्या शक्तीविरुद्धच्या आपल्या सर्व संघर्षांत प्रवेश करतात.” *The Desire of Ages*, 117.